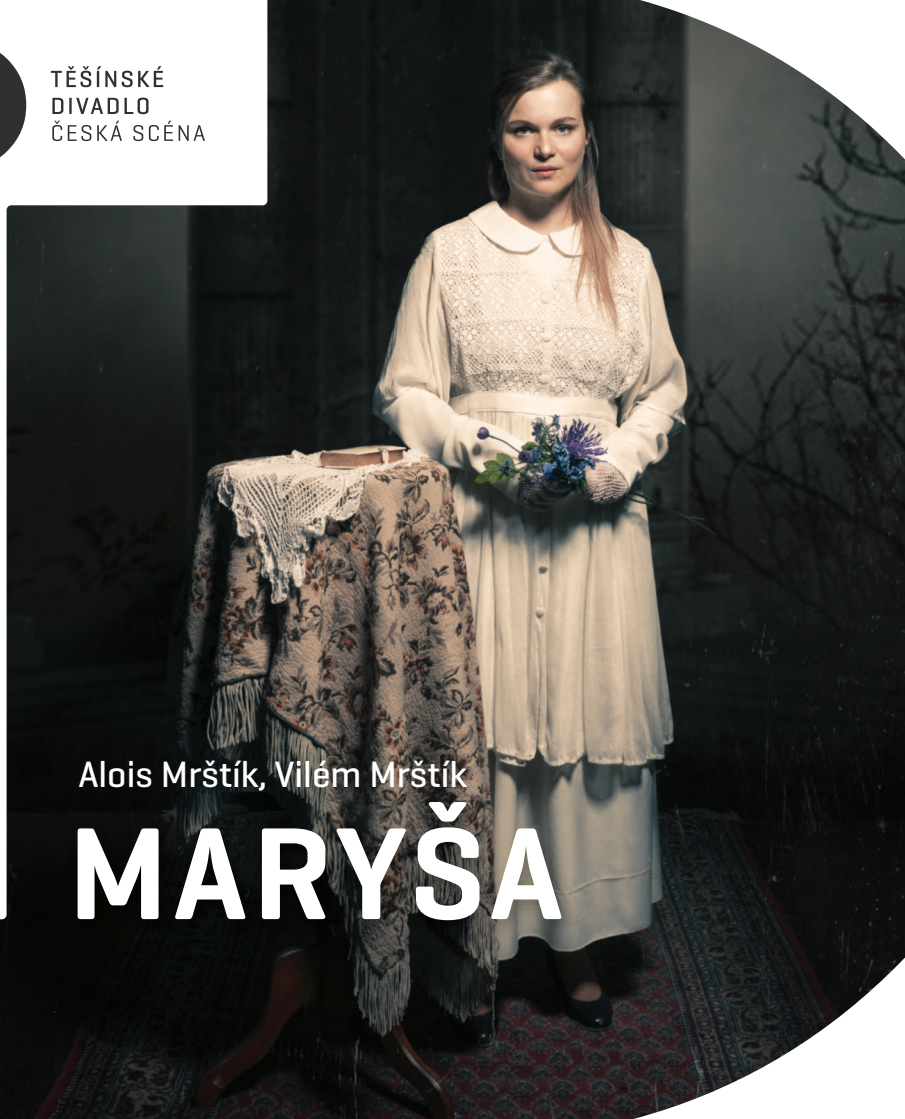

TĚŠÍNSKÉ
DIVADLO
ČESKÁ SCÉNA

Alois Mrštík, Vilém Mrštík

MARYŠA

Těšínské divadlo Český Těšín, příspěvková organizace

Ředitel a šéf České scény Petr Kracik

Dramaturgyně České scény Alice Olmová

Alois Mrštík, Vilém Mrštík

První uvedení 19. 2. 2022

MARYŠA

Scéna Jaroslav Milfajt

Kostýmy Marta Roszkopfová

Pohybová spolupráce Gabriela Klusáková

Hudební spolupráce Zbyhněv Siwek

Korepetice Miroslav Liška

Dramaturgie Alice Olmová

Úprava a režie Petr Kracik

OSOBY A OBSAZENÍ

Lízal, sedlák

Lízalka, jeho žena

Maryša, jejich dcera

Rozára, služka

Vávra, mlynář

Francek, rekrut

Horačka, jeho matka

Strouhalka, Maryšina teta

Maryšina babička

Hrdlička / Muzikant

První rekrut / Kristofl, nádeník

Druhý rekrut / Pavel, řeznický tovaryš

Třetí rekrut

Hospodský, Franckův poručník

Soudní sluha

Franěk, soused

Hrdličková, nádenice

Četníci

Vesničanky

Muzikanti

Děti

Inspice

Nápověda

Miloslav Čížek

Barbara Szotek-Stonawski nebo

Šárka Hrabalová

Markéta Słowiková

Bára Vidomská

Zdeněk Klusák nebo Zdeněk Hrabal

Kryštof Malec

Lenka Waclawiecová

Jolana Ferencová

Halina Paseková

Josef Bičíště

Denis Kuboň

Tomasz W. Przybyła

Dominik Grącz

Vítězslav Kryške

Tomáš Hába

Petr Sutorý

Adéla Krulíková

Jiří Ponča, Jindřich Tesarczyk

Jana Černá, Ivana Kolondrová,

Monika Minarzová

Vlastimil Blažek, Jindřich Mrázek,

Arnošt Symanek, Jan Zielesnik

žáci ZUŠ Pavla Kalety Český Těšín

Dominik Grącz

Libuše Berková

M. Slowiková

Alois Mrštík, Vilém Mrštík

V české literatuře vynikly v období na přelomu 19. a 20. století dvě osobnosti spjaté s literárním životem města Brna a jeho okolí – Alois a Vilém Mrštíkové.

ALOIS MRŠTÍK

* 14. 10. 1861 Jimramov

† 24. 2. 1925 Brno

Prozaik a dramatik, autor žánrových obrázků a rozsáhlé kroniky, spisovatel zaznamenávající realistickou metodou sociální a etické konflikty, lidové tradice a svébytné kořeny života moravského venkova, tvůrce cestopisných a memoárových črt, publicista.

VILÉM MRŠTÍK

* 14. 5. 1863 Jimramov

† 2. 3. 1912 Diváky

Prozaik, autor impresionisticky laděných románů, lyrických obrázků z přírody, cestopisných črt a realistických povídek, spolutvůrce českého realistického dramatu, publicista, esejista, jeden z představitelů kritické generace 90. let 19. století, jenž prosazoval ruské realisty a dílo Émila Zoly, překladatel hlavně z ruštiny.

T. W. Przybyła, D. Grącz, K. Malec, D. Kuboń

Bratři Mrštíkové

Bratři Mrštíkové se narodili v Jimramově na Českomoravské vrchovině, pocházeli ze čtyř sourozenců. Jejich bratr František byl lékárník, bratr Norbert se živil jako překladatel z ruštiny a polštiny a také jako fejetonista. Jejich otec byl obuvník a matka švadlena. V roce 1869 se rodina přestěhovala do Ostrovačic u Brna. Zdejší krásná příroda zapůsobila zejména na Viléma, později sem umístil děj svého románu Pohádka máje. V roce 1874 se rodina opět stěhovala, tentokrát do Brna. Alois a Vilém zde studovali – Alois učitelský ústav a Vilém gymnázium. Po ukončení studia Alois působil jako zatímní učitel v Lískovci u Brna, v Rakvicích u Břeclavi nebo jako podučitel v Hrušovanech u Brna a v Těšanech. Poté byl jmenován správcem školy v obci Diváky u Hustopečí, kde zůstal až do své smrti.

Vilém dokončil středoškolská studia v Praze na Malostranském gymnáziu. Viléma kromě literatury přitahovalo též

výtvarné umění a původně měl v úmyslu studovat po maturitě malířství na pražské akademii. Pro nedostatek finančních prostředků se musel tohoto záměru vzdát, a tak začal studovat práva. Po roce však studia zanechal, což mu umožnilo naplno se věnovat literatuře. Rodiče, žijící od roku 1884 též v Praze, se po pěti letech odstěhovali za Aloisem do Divák, kam je o tři roky později následoval i Vilém. Díky aktivitě obou bratrů se Diváky staly jedním z center moravské kultury. Bratři zde založili knihovnu, kam v následujících letech zajížděli četní moravští i čeští umělci [Leoš Janáček, Jaroslav Kvapil, Jožka Úprka aj.]. Z Divák Vilém Mrštík [na rozdíl od Aloise] často odjížděl, zpravidla do Prahy. V roce 1896 pak podnikl cestu do Ruska. Již v době svých studií v Praze si oblíbil francouzský naturalismus, zejména Émila Zolu, a ruskou realistickou literaturu, zvláště Dostojevského a Tolstého. Naturalismus

a ruskou literaturu [z níž také překládal] propagoval i ve svých kritických statích. Další jeho aktivitou byla obrana pražských historických památek před bezohledným bouráním. Řada článků v časopise Rozhledy a bojovná brožura-Bestia triumphans se staly obžalobou nekulturnosti pražského magistrátu. Pravidelně také přispíval do časopisů, např. do Světozoru, Ruchu, Lumíru, České či Moravskoslezské revue. V letech 1907 až 1910 Moravskoslezskou revui spolu s bratrem Aloisem redigoval. Beletristická tvorba Viléma Mrštíka oscilovala mezi impresionismem a realismem. Část jeho díla vznikla ve spolupráci s bratrem Aloisem; v ní Vilém představoval živel aktivnější, kreativnější, poetičtější a náladovější. Vilém Mrštík debutoval v r. 1883 prózou, básní a zlomkem veršované tragédie v almanachu Omladiny Zora. Nejvýznamnější částí jeho prozaického díla jsou romány z počátku devadesátých let; jedná se o Pohádku máje [v letech 1891–1892 vycházela ve Světozoru první a podnětnější verze, druhá

verze vyšla knižně v r. 1897] a Santa Luciu [1893]; obě díla měla silně autobiografický ráz. V románu Santa Lucia jsou zobrazeny osudy chudého moravského studenta Jiřího Jordána, který přichází do Prahy s velkými ideály, ale zrazen, bez pomoci a zbaven iluzí zde umírá bídou. Radostný vztah k životu prostupuje románem Pohádka máje, což je v podstatě příběh mladé studentské lásky, v němž Mrštík ukázal, jak může pobyt v krásné přírodě změnit člověka. Je to oslava zdravého života a radosti z přírody lokalizovaná do brněnského okolí. Dějiště [ostrovačická myslivna a okolní lesy] se dnes nazývá na Mrštíkovu památku Pohádka máje. Kniha na čtenáře zapůsobí svým lyrismem a impresionistickou oslavou krásné moravské přírody. Svěžest si dodnes zachovaly jeho přírodní črty a obrázky s bohatými impresionistickými záznaky nálad, barev a dojmů [Obrázky, Kniha cest]. Od poloviny 90. let Vilém Mrštík pracoval na rozsáhlém románu Zumři, který

B. Szotek-Stonawski

vycházel po částech časopisecky. Román zůstal nedokončen, knižní podobu po autorově smrti připravil Karel Elgart Sokol, který načrtl i dokončení románu podle Mrštíkových skic a vyprávění. I Alois Mrštík vstoupil do literatury prózami uveřejňovanými v časopisech. Vrcholem jeho slovesné tvorby pak byla románová kronika Rok na vsi. Je to obraz života na vesnici na rozhraní Slovácka a Hané. Alois Mrštík v tomto svém díle přinesl do zobrazování venkova nové prvky. Vykreslil zde život na moravské vesnici v rámci církevního roku [tj. od podzimu do podzimu] se všemi zvyky, radostmi i strastmi. Spíše než celkovou koncepcí působí dílo přesvědčivými detaily, plastickou kresbou postav, živým, dobře odposlouchaným dialogem a přesností záběru venkovského života. Naplno se zde projevil autorův vytříbený smysl pro svéráz venkova, s lítostí pozoruje, jak se venkovský život rozkládá pod vlivem města. V definitivní úpravě byl Rok na vsi prohlášen za společné dílo obou bratrů. Vilém,

jehož silou bylo zejména impresionistické líčení přírody, je patrně autorem přírodních lyrických popisů. Jeho zdraví však bylo chatrné; pravidelně se léčil v Karlových Varech s jaterní a žaludeční chorobou. Doma v Divákách pak odpočíval a věnoval se včelaření. Jeho životní oporou byla manželka Boženou Pacasová [autorka knihy Mrštíkové, kterou napsala již pod jménem Božena Mrštíková]. Vilém byl velmi neklidný a vznětlivý člověk a s věkem se stále více uzavíral do sebe. Nade vším úspěchem v něm přetrvával pocit zneuznání. Duševní porucha a vyčerpanost nakonec vyústily v sebevraždu. Po Vilémově sebevraždě se jeho bratr Alois věnoval literatuře již jen příležitostně.

Z. Klusák, M. Słowiková

Maryša

Společnou prací obou bratrů je hra Maryša, která rozhodujícím způsobem zasáhla do vývoje českého dramatu – je vrcholem realistické dramatiky 19. století. Stavba hry je prostá a logická, postavy jsou vytvářeny s velkým charakterizačním uměním. Je to syrové drama dívky provdané proti své vůli za bohatého vdovce, jejíž neštěstí ústí v revoltující akt – vraždu manžela. Hra vyniká psychologickou hloubkou, opírá se o funkční detail, o civilní výraz, využití dialektu i lidové písně a pronikavě osvětluje některé rysy dobového života na moravské vesnici, zejména její neosobní společenský a životní řád poznamenávající a deformující chování člověka. Vznikla z podnětu, který Alois původně zamýšlel zpracovat románově, rozhodující podíl na konečné podobě měl zřejmě Vilém.

Premiéra Maryši se konala 9. 5. 1894 v pražském Národním divadle, ovšem v neobvyklou dobu, protože byla zařa-

zena do středečních odpoledních lidových představení, což bylo diskriminující pro text i autory, jelikož doposud se premiéry domácích i cizích her konaly zásadně večer. Divadlo v čele s ředitelem Šubertem to odůvodňovalo tím, že se bojí o úspěch dramatu, ale zároveň tak dávalo najevo svůj rezervovaný postoj k textu. Celé rozhodnutí mělo také za následek skutečnost, že Mrštíkové dostali pouze poloviční honorář, než jaký by obdrželi, kdyby se premiéra konala večer. Alois a Vilém Mrštíkové také museli za uvedení svého dramatu v Národním divadle zápasit několik let. Společnou hru, původně nazvanou Na rozcestí, předali dramaturgovi Stroupežnickému už v roce 1891, ale ten ji nepřijal, neboť ji považoval za „málo divadelní“. I když bylo v roce 1892 drama oceněno v Náprstkově soutěži a dostalo se mu oficiálního uznání, nový dramaturg Národního divadla Bedřich Frída [bratr J. Vrchlického]

hru přesto nepřijal. Odůvodnil to tím, že divadlo má z uvedení strach, protože obraz vesnice, který Mrštíkové přinášeli, by se prý divákům nelíbil a na hru by se nechodilo. Byl tu však ještě jeden důvod, proč se Maryša do Národního divadla tak těžce dostávala. Vážnou překážkou byl sám Vilém Mrštík – buřič patřící mezi nejostřejší kritiky měšťácké Prahy. Útočil na životní styl buržoazie, pranýřoval sociální nespravedlnost, bojoval za realismus v umění, šel proti konzervatismu literatury a v neposlední řadě psal neuctivě i o Národním divadle.

Nakonec se bratři premiéry dočkali a na jevišti bylo uvedeno drama, které ukazovalo cestu od kritického realismu k realismu psychologickému. Mrštíkové se v díle snažili zobrazit pravou tvář vesnice a jejich záměrem bylo ukázat rozklad rodiny založené na penězích. V tomto smyslu je Maryša dramatem ryze sociálním.

Pro situaci, za níž Maryša vstupovala do ND, je velmi příznačný průběh zkoušek. Odklad zkoušení způsobil odchod

Josefa Šmahy, jemuž Mrštíkové svěřili režii, na měsíční zdravotní dovolenou, kterou si vymohl po ostrém konfliktu s vedením divadla. Za této situace pověřili autoři režii Edmunda Chvalovského. Na přípravu tohoto náročného dramatu pak zbylo pouze 7–8 zkoušek. Mrštíkové se na přípravě inscenace podíleli velmi výrazně, ať už po Šmahovi volbou režiséra Chvalovského, nebo tím, že podle svých představ obsadili hlavní role. Maryšu hrála Hana Benoniová, Vávru ztvárnil Jindřich Mošna a v roli Francka se poprvé na jevišti ND představil Eduard Vojan. Po celou dobu zkoušení sledoval Vilém Mrštík velmi bedlivě práci režiséra i celého souboru. A byl to on, kdo bezpečně a správným směrem posouval jejich konání. A nebude to v rozporu s pravdou, řekneme-li, že právě on byl v podstatě režisérem prvního nastudování. Premiéra Maryši se dočkala opravdového úspěchu a dobová kritika o ní napsala: „Plné tři hodiny trvala ta slavná premiéra. Po každém jednání byla – spolu s dramatiky – bouřlivě

M. Slowiková, H. Paseková

vyvolávána i Hana Benoniová, představitelka Maryši. V hospodské scéně tleskalo se při otevřené oponě i Francovi a Vávrovi za prudký střet končící rvačkou. Po třetím jednání dostala Benoniová kytice.“ Úspěch v Národním divadle otevřel této hře cestu nejen do večerního repertoáru, ale i do mimopražských profesionálních a ochotnických souborů. Drama z moravské vesnice se hraje dodnes, a to jak u nás, tak i v cizině.

V četných úpravách se hra objevila rovněž v rozhlase a televizi. Vůbec první rozhlasové uvedení Maryši proběhlo 23. listopadu 1927; vzhledem k tomu, že v té době nebyla k dispozici nahrávací technika, bylo vysíláno živě. První filmová verze Maryši byla natočena v roce 1935 a režíroval ji režisér Rovenský. Film byl v premiéře uveden 1. listopadu 1935 a měl neobyčejný ohlas.

O rok později se prosadil i na mezinárodní scéně. Byl uveden na IV. mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách v roce 1936. Jiřina Štěpničková,

kteřá hrála Maryšu, i režisér Rovenský tehdy získali několik cen. E. F. Burian napsal stejnojmennou operu. A pak se samozřejmě objevovala další a další rozhlasová, filmová i divadelní zpracování. K těm nezapomenutelným divadelním nastudováním patří Maryša Jana Grossmana z roku 1981, která byla uvedena v Hradci Králové.

Kéž by se pro vás, naši milí diváci, stala nezapomenutelnou i Maryša v podání souboru TD.

VÁVRA

Od koho je káva?

VÁVROVÁ

Od žida.

VÁVRA

A proč ne ze spolku?

VÁVROVÁ

Měli zavříno.

VÁVRA

Tahle je ztuchlá, nebo co.

L. Wacławieczová, J. Bičíště

Maryša a její předobraz

Existuje několik verzí, které řeší původ předlohy tohoto díla. Božena Mrštíková ve svých pamětech píše, že v době svého působení v Těšanech si mladý učitel obecné školy Alois Mrštík všiml osudu vesnické dívky, kterou rodiče proti její vůli provdali za zámožného vdovce bez ohledu na její protesty.

Další známá verze vypráví o Marii Horákové a Felixi Turkovi, kteří jsou historickým předobrazem Maryši a Vávry (ten se v naší hře jmenuje Filip). Podle této verze si devatenáctiletá Marie Horáková, která se Aloisovi líbila, měla brát o šestnáct let staršího, prostého, ale příčinlivého těšanského sedláka Felixe Turka. Rodiče ji do sňatku nutili a nikdo z přítomných si nedovedl představit, že by manželství mohlo skončit tragicky. Což se samozřejmě nestalo; manželé žili ve spořádaném svazku, vychovali několik dětí, jež měl Turek s první ženou, i několik potomků, které měli

spolu. Marie byla starostlivou matkou všem dětem a Turkovi dobrou ženou.

Francek je na začátku hry odváděn jako rekrut na tři roky na vojnu. Proč se ale vrací domů už po dvou letech?

Autoři hry nepíší proč a o to víc jsme pátrali. Odpověděl nám Marek Fišer z Vojenského historického ústavu v Praze:

Dle branného zákona z r. 1868, který platil v době vzniku Maryši, se to mělo tak, že z prezenční služby (v případě Francka tříleté) mohl být předčasně propuštěn dle paragrafu 40 pouze:

- a) ten, kdo byl do vojska vřazen v rozporu se zákonem;
- b) u něhož došlo k nepřekonatelné nezpůsobilosti ke službě;
- c) u nějž se objevil až v průběhu služby důvod, při kterém by byl dočasně osvobozen z nástupu výkonu stálé služby – zde je odkazováno na jiný paragraf [17], který umožňuje dočasně osvobodit ty, kteří mohli jako jediní

P. Sutory, Z. Klusák, J. Bičíště, K. Malec, T. W. Przybyla

Z. Klusák, B. Vidomská

zletilí muži v rodině zastat výživu ostatních [např. při pracovní neschopnosti otce, ovdovění matky, smrti obou rodičů atd.].

Pokud jsem to z děje pochopil správně, Francek má pouze matku, tudíž připadá v úvahu možnost, že by byl osvobozen jak z důvodu nějaké nezpůsobilosti [např. kvůli zranění nebo nemoci], tak s ohledem na nutnost vyživování ovdovělé matky, popř. nezletilých sourozenců. V druhém případě zůstává jen mírně s podivem, že nebyl od prezenční vojenské služby dočasně osvobozen již před svým nástupem [mohl samozřejmě např. opomenout podat k osvobození řádnou žádost].

Kolik je lán?

Plošná míra lán [ať už se jedná o lán český, či selský] je kolem 18 ha.

Proč se na jižní Moravě říká kukuřici turkyně?

Legenda praví, že v 17. století přivezl na Moravu kukuřici hrabě Jan Karel Serenyi, když se vrátil z tureckého za-

jetí. V Turecku viděl, jak tamní ženy sejí do země semínka, ze kterých pak vyrostla nádherná rostlina. Vzal si semínka domů a podle tureckých žen nazval kukuřici turkyní. Podobných příběhů koluje mezi lidmi víc, ale nejpravděpodobnější bude, že turkyni sem přivezli Turci při nájezdech.

Čím Maryša otrávil Vávru?

Vávra byl otráven nejvyužívanějším jedem v historii – arzenem, přesněji řečeno trojmocným oxidem arzenitým, lidově známým jako arzenik, otrušik či utrejch. Je to bílý prášek bez chuti a zápachu, dobře rozpustný ve vodě i alkoholu, navíc velmi snadno dostupný; dříve se běžně prodával a sloužil jako jed na krysy. Akutní otrava arzenikem začíná zvracením a průjmem. Následují křeče a třes, poté kóma a smrt [podle dávky v několika hodinách až dnech]. Pokud postižený přece jen přežije, trpí trvalým poškozením jater a nervového systému. Jak známo, mladá Maryša tímto jedem zahubí svého nemilovaného starého manžela Vávru.

Arzeniku málem podlehl i továrník Bierhanzl v [dnes už taktéž klasické] cimrmanovské hříčce Vražda v salonním coupé. Světově nejznámější obětí arzeniku bývala v dobách sečtělosti nejspíš paní Bovaryová, která jím ukončila svůj zpackaný život. Rafinovanější využití arzeniku předepsal svému pachateli Umberto Eco; v jeho románu Jméno růže travič počítal s tím, že si čtenář sliní konečky prstů při obracení listů zakázané knihy. Naproti tomu v literatuře často zmiňovaná záměrná otrava Napoleona arzenikem byla jako příčina jeho smrti vyloučena. Nejfrekventovanějším aktérem stran arzeniku je ovšem Marshova zkouška [klasický soudní důkaz arzeniu; na zkoušenou substanci se působí vodíkem, arzen přechází na arsan, který pak při rozkladu uvolňuje arzen v podobě tmavé zrcátkové usazeniny na skle]. Tato prostě instrumentovaná série chemických reakcí vystupuje v dílech Arthura Conana Doylea [provádí ji Sherlock Holmes], Agathy Christie [Hercule Poirot] nebo

Astrid Lindgrenové [dětský detektiv Kalle Blomkvist].

Najdeme Maryšu v současné české literatuře?

Ano, jako románový debut současné české autorky Heleny Farské Maryša na ruby je překvapivým objevem humoristické literatury. Téma provokuje obhajobou takzvané lásky z rozumu [tedy pro peníze] a ironickou polemikou s ideálem romantické lásky. Zatímco divadelní Maryša z proslulého dramatu bratří Mrštíků je proti své vůli provdána za staršího vdovce kvůli majetku, hrdinka románu je naopak rodinou i okolím nucena provdat se „z čisté lásky“. Román je svěže napsaný a s vtipem vystihuje určité stránky našeho současného života. Maryša naruby je provokativní dílo o originální činu a vzpouře proti posvátným konvencím.

[Academia Praha, 2004]

A. Krulikovská, M. Čížek, V. Kryške

Maryša Markéty Słowikové

Markéta Słowiková se na těšínskou divadelní scénu vrátila po rodičovské dovolené s dcerou Viktorkou. A návrat je to doslova velkolepý, protože kromě několika záskoků, které jí divadelní život přinesl, byla obsazena do titulní role Maryši.

Markéto, divadelní role jsou sice krásné, ale tou nejkrásnější rolí je být máma. Jak si užíváte mateřství a rodičovství, co vás nejvíc v této roli překvapilo a zaskočilo?

Rodičovství je to nejkrásnější, co se nám s manželem mohlo přihodit. Mám velké štěstí, že můžu říct, že jsem byla doslova na mateřské dovolené, protože se nám narodila opravdu moc hodná dcera, která velmi ráda spí a je skutečně pohodové miminko. A překvapilo mě, jak moc silná a intenzivní je rodičovská láska.

Ale zpět k divadlu. Jak jste prožívala návrat na scénu, bylo to těšení, tréma...?

Myslím, že po třech letech pauzy to bylo tak akorát načasováno a já už se moc těšila. Maryša jsou pro mě takové nové otevřené dveře. Když jsem přesně před třemi lety měla zkoušet Gazdinu robu a zjistila jsem, že čekám dítě, roli Evy jsem odmítla dál zkoušet i s tím vědomím, že je dost možné, že mě třeba už žádná tak krásná role nepotká, a zavřela jsem za ní dveře. Dala jsem tehdy přednost klidnému těhotenství. O to více jsem se pak radovala, když jsem se vrátila, otevřela dveře nové a tam stála Maryša.

Maryša – učíme se o ní na základní škole. Maryša – učí se o ní i na střední. Vy jako herečka dodáte postavě

M. Slowiková

svébytnou interpretaci. Co je pro vás v této roli základním hereckým materiálem na cestě k postavě, co vás inspiruje, motivuje, trápí, rozradostňuje nebo naopak znepokojuje?

Věřím často své intuici a srdci. Nasloučám velmi bedlivě tomu, co o mé postavě říkají jiné postavy a samozřejmě v první řadě režisér.

A vůbec... má to cenu hrát dnes Maryšu?

Vražda jako taková je velkým tématem pro lidstvo obecně. Přemýšlíme minimálně o tom, co se člověku honí v hlavě, že se rozhodne k tak nevratnému činu, jako je zabít člověka. Po celá staletí se však k vraždě přistupovalo různě vzhledem k historii, dané kulturní nebo politické situaci. Jsem velmi ráda, že se momentálně nacházím v té etapě historie naší země, kdy vražda není opravdu něco běžného a je trestná. To, že je o Maryšu a její příběh stále zájem, znamená, že je naše společnost stále šokovaná tím, že je někdo násilně sprovozen ze světa, a že to jednoduše není normální. V neposlední řadě je hra klenot českého realistického dramatu a je výborně napsaná.

M. Słowiková, J. Ferencová

K. Malec, L. Wacławiecová

T. Hába, M. Čížek

Šéf obchodu a marketingu Kateřina Mertha

Šéf jevištního provozu Roman Sekula

Šéf provozu světél a zvuku Vladimír Rybář

Vedoucí dekorační dílny Kristina Libosková

Vedoucí krejčovny Karin Szostoková

Vedoucí vlásenkárny Šárka Szeligová

Vedoucí rekvizitárny Josef Kurek

Vedoucí garderoby Jana Černá

Světla Robert Kurkiewicz / Dariusz Molicki

Zvuk Łukasz Orszulik / Wojciech Bielach

Vlásenky Pavla Cwiertková

Rekvizity Ivana Kolondrová

Garderoba Monika Minarzová

Jevištní technika Jiří Ponča / Jiří Gebhart

Roman Szarowski / Jindřich Tesarczyk

Redakce programu Alice Olmová

Jazyková korektura Martina Bojdová

Foto Miroslav Pawelek / Karin Dziadková

Zlom Iva Lupková

Titik ProPrint Český Těšín, spol. s r. o.

Těšínské divadlo je příspěvkovou organizací
zřizovanou Moravskoslezským krajem

Inscenace vznikla za finanční podpory
Ministerstva kultury České republiky a města Český Těšín

M. Słowiková, Z. Klusák

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN

Ostravská 67, 737 35 Český Těšín

tel.: +420 558 746 022/23

e-mail: obchodni@tdivadlo.cz

www.tdivadlo.cz

Vstupenky, předplatné, dárkové karty

Informační centrum a pokladna TD

náměstí ČSA 1222/10, Český Těšín

úterý-pátek 14:00 - 17:00

nebo hodinu před představením v TD

Č E Š K Ý T Ě Š Í N

Moravskoslezský
kraj

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

